

гимназии и педагогически училища били затворени. Ученицитѣ отъ 17 години нагоре поискали да заминатъ на границата съ цель да защищаватъ съединението. Веднага въ всички градове, дето имало гимназии или други срѣдни училища, ученицитѣ се записали доброволци и образували чети. Родолюбиви граждани имъ събрали пари за пжтъ, приготвили имъ знаме, наредили имъ управа, а нѣкои учители и граждани сами облѣкли възстанически дрехи, припасали трицвѣтна лента презъ рамо и тръгнали предъ ученицитѣ. Отъ всички гимназии (отъ Русе, отъ Варна, отъ Шуменъ, отъ Търново и Габрово) ученицитѣ подъ своитѣ водачи пеши преминали Стара планина, та по дългия и уморителенъ пжтъ стигнали въ Пловдивъ. Гражданитѣ на Пловдивъ излѣзли да ги посрещнатъ. Хвалби и насърдения къмъ младитѣ юнаци, бодрость и смелость, надежда и радость, всичко се слѣло въ едно. Народътъ обсипвалъ съ цвѣтя и подаръци младежитѣ, които съ възторгъ отивали да защищаватъ родината.

Когато пристигнали всички ученически групи, тогава князътъ заповѣдалъ да се състави отъ тѣхъ една дружина, наречена „ученически легионъ“. Започнали се военни упражнения. Тѣ траяли  $1\frac{1}{2}$  месеци. Ученическиятъ легионъ се обучавалъ на полето къмъ гарата около Пловдивъ. Всички били облѣчени въ нови формени дрехи и въоръжени съ кринки пушки. Обучавали ги млади бѣлгарски офицери,

Единъ день имало силно обучение. Легионътъ правилъ упражнения, какъ би превзелъ Бунарджикския хълмъ (тепе), ако би имало неприятель на него. Маневритѣ се извършили отлично. Надвечеръ